

Γέροντας Μακάριος της Καβάλας. Ένας μέθυσος

γέρων Μακάριος

Όλοι οι μοναχοί δεν είναι ίδιοι, ούτε όλοι οι αθλητές ή οι γιατροί εξ άλλου. Άλλοι κάνουν προκοπή και διακρίνονται, άλλοι είναι μέτριοι, άλλοι αριστεύουν και άλλοι αποτυγχάνουν στον σκοπό τους. Όλοι όμως έχουν την θέση τους μέσα στη ζωή... και μετά τα κριτήρια του Θεού είναι διαφορετικά από τα δικά μας... πολύ διαφορετικά.

Στα μάτια του Θεού πετυχημένος ήταν ο φτωχός Λάζαρος, πού έζησε μια ζωή ζητιάνος και όχι ο άφρων πλούσιος με τα πολλά πλούτη του και την κοσμική του «επιτυχία». Στα μάτια του Θεού «πετυχημένος» ήταν ο αμαρτωλός τελώνης, πού συντετριμμένος για τις αμαρτίες πού όντως διέπραξε, δεν τολμούσε να σηκώσει τα μάτια του στον ουρανό, μόνο ταπεινά παρακαλούσε «ό Θεός ιλάσθητί μοι τω άμαρτωλώ».

Στα μάτια του Θεού αποτυχημένος ήταν ό Φαρισαίος, πού όντως θρήσκευε, πού όντως τηρούσε τις εντολές του Θεού, όμως... είχε φουσκώνει ή ψυχή του από την υπερηφάνεια και θεωρούσε τον εαυτό του ανώτερο από τον... τελώνη και τους άλλους ανθρώπους. Αυτόν τον αποστράφηκε ό Θεός.

Θέλουν λοιπόν προσοχή τα πράγματα. Μην κρίνουμε «κατ' όψιν». Αυτά πού συμβαίνουν στα βάθη της ανθρώπινης καρδιάς δεν τα βλέπουμε... Στώμεν καλώς, στώμεν μετά φόβου, λοιπόν... Την ύπαρξη του γέρο-Μακάριου την αντιλήφθηκα με τα... αυτιά μου. Ένα απόγευμα άκουσα τις φωνές του

- Ποιος φωνάζει; ρώτησα τον ησυχαστή πού με φιλοξενούσε και μου δίδασκε αγιογραφία.

- Α! είναι ό γέρο-Μακάριος... Θα μέθυσε πάλι και τραγουδάει, είπε... και συνέχισε να σκαλίζει τον κήπο.

Έπεσε μια στιγμή αμηχανίας. Όστε υπάρχουν μοναχοί πού μεθάνε! απόρησα μέσα μου. Δεν περίμενα κάτι τέτοιο.

- Να πάς αύριο να δεις μήπως χρειάζεται τίποτα, μου είπε.

- Ναι γέροντα, απάντησα και χάρηκα πού θα γνώριζα ένα τόσο ιδιόρρυθμο... ερημίτη.

- Να του πάς και λίγο φαγητό, κανένα ψωμί...

Την άλλη μέρα πρωί-πρωί, πήρα οδηγίες, φορτώθηκα τον σάκο και ξεκίνησα. Περιπλανήθηκα, δυσκολεύτηκα, τα μονοπάτια είχαν σχεδόν κλείσει από τα κλαδιά. Κάποτε έφτασα στο κελί.

Το κελί ήταν όμορφο, μια ζωγραφιά, χωμένο μέσα στα δένδρα και τα αγριολούλουδα. Ήθελε συντήρηση αλλά έστεκε ακόμα. Έξω από την πόρτα ανάμεσα σε δύο πέτρες ήταν μια κατάμαυρη κατσαρόλα, άδεια.

- Έξω μαγειρεύει; αναρωτήθηκα. Φώναξα, ξαναφώναξα αλλά ό γέρο-Μακάριος δεν απαντούσε.

Λες να φοβάται, λες να με περνάει για κανένα ληστή; ...

Πήγα και στάθηκα σ' ένα μέρος να φαίνομαι... Σ' αυτές τις ερημιές υπήρχαν παλιάνθρωποι, πού ξυλοκοπούσαν τα γεροντάκια να τούς πούνε πού είχαν

θαμμένες τις... λίρες! Ξέρεις μέχρι πού μπορεί να φτάσει ή τρέλα και ή κακία του ανθρώπου;

Κάποτε άνοιξε ή πόρτα και εμφανίσθηκε ένα γεροντάκι πού έσερνε τα πόδια του, τυλιγμένο με ένα ρασάκι, και με αξιοπρεπές ύφος.

- Μικρή θυσία είναι να κάθεται εδώ πού κάθεται; Ογδόντα χρονών γέρος, ανήμπορος, μέσα στο δάσος, μέσα στην ερημιά; Λίγο είναι αυτό; σκέφτηκα. Εγώ για παράδειγμα τί θυσία έχω κάνει για τον Χριστό;

Καθόλου δεν τον περιφρόνησα τον γέρο-Μακάριο, αντίθετα, τον συμπάθησα και τον εκτίμησα.

Σιγά-σιγά με εμπιστεύθηκε και μου ανοίχθηκε. - Τί να σου κάνω γέροντα; Τί δουλειά θέλεις να σου κάνω; τον ρώτησα και τον ξαναρώτησα.

Αρνιόταν ευγενικά, γιατί δεν ήθελε να με επιβαρύνει.

Εκεί πού είχα πια απελπιστεί να τον ρωτάω, μου λέει:

- Θέλεις να κάνουμε κρασί;

- Εγώ δεν ξέρω γέροντα...

- Ξέρω εγώ, θα σου πω.

- Πού θα βρούμε σταφύλια;

- Θα σου πω.

- Εντάξει.

Παλιά, όταν ζούσαν άνθρωποι στην περιοχή, υπήρχαν αμπέλια, κληματαριές... πού αν και έμειναν για τόσα χρόνια χωρίς φροντίδα, έβγαζαν σταφύλια. Ο γέρο-Μακάριος μου είπε πού να τα βρω.

Γέμισα τρεις φορές τον σάκο και ρίξαμε τα σταφύλια σ' ένα ξύλινο μακρόστενο βαρελάκι.

Μετά με ένα φρεσκοκομμένο κλαδί τα χτύπησα δυνατά και έγιναν ένας πολτός.

Στο τέλος φτιάξαμε κρασί. Χάρηκε ό γέρο-Μακάριος, χάρηκα κι εγώ. Φαίνεται το κρασί ήταν ή παρηγοριά του. Δεν ήθελε να πάει στο μοναστήρι να τον γηροκομήσουν, παρόλο πού

πολλές φορές του το πρότειναν.

Δεν ήθελε να αφήσει τον τόπο πού πέρασε τα πιο πολλά χρόνια της ζωής του, τον «τόπο της μετανοίας του», όπως έλεγε.

Το πάθος του ήταν εμφανές και τον εξευτέλιζε. Ένας μοναχός πού μεθούσε! Ένας ησυχαστής, ένας ερημίτης πού έπινε... και μεθούσε. Αδιανόητο!

Οι αρετές του όμως ήταν κρυφές και φαίνονταν μόνο σ' αυτούς πού τον κοίταζαν με καλοσύνη.

Πώς περνούσε ό π. Μακάριος τις μέρες του όταν δεν μεθούσε; Γνωρίζουμε την άσκηση του; Μήπως έχυne και αυτός δάκρυα μετανοίας σαν τον τελώνη;

Σίγουρα δεν εγκατέλειψε το πνευματικό ταμπούρι του, την ησυχαστική παλαίστρα του. Δεν θέλει ανδρεία να μένης μόνος στην ερημιά του δάσους; Δεν θέλει υπομονή στις κακουχίες, στις στερήσεις από αγαθά, στους αποκλεισμούς από τα χιόνια;

Δεν είχε αυταπάρνηση όταν, γέρος ων, έμενε οικειοθελώς μακριά από ιατρική βοήθεια ή την ανθρώπινη παρηγοριά πού θα είχε αν πήγαινε σε κάποιο μοναστήρι να τον γηροκομήσουν;

Λίγα είναι αυτά; Δεν κατέθεσε όλη την ζωή του στα πόδια του Χριστού; Δεν ξόδεψε όλο τον χρόνο του ζώντας μέσα στην εκκλησία;

Δεν λέω... δεν αρίστευσε σε όλα, όμως πέθανε αγωνιζόμενος. Τί κι αν μεθούσε; Τί κι αν έπεφτε; ... Ποιος άνθρωπος δεν έπεσε; Ποιος ξέρει την κρυφή ζωή του; Ποιος ξέρει πώς θα τον κρίνει τελικά ό Θεός;

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΡΑΚΟΒΑΛΗΣ Η ΕΡΗΜΟΣ ΤΗΣ ΚΑΨΑΛΑΣ-ΑΠΑΝΤΑ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

Πηγή: fdathanasiou.wordpress.com